

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann oraz starszego eksperta skarbowego z Urzędu Skarbowego w Gnieźnie Józefa Kapelli

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2022 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt II K 1151/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 450 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 298/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt II K 1151/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegająca na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnień oskarżonego w zakresie jakim wskazał, iż faktury pochodzące od K. G. przekazywał mu A. B. i uznanie ich przez Sąd I instancji za niewiarygodne, podczas gdy w sprawie nie było żadnych dowodów przeciwnych, K. G. zeznał, iż nie zna oskarżonego zatem nie mógł przekazywać mu FV, a jedynymi zeznaniami, na których opierał się w tej części akt oskarżenia były zeznania świadka A. B. złożone w postępowaniu przygotowawczym, których to zeznań (składanych zdaniem oskarżonego w celu uniknięcia odpowiedzialności przez świadka) nie można było skonfrontować i zweryfikować przed Sądem, ze względu na śmierć świadka; - wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał, iż uregulował w całości należność wobec M. W. i uznanie ich przez Sąd I instancji za niewiarygodne, podczas gdy sam świadek M. W. (1) podczas przesłuchania w dniu 30 czerwca 2020 r. zeznał „ja pieniądze otrzymałem”, „ja nie ma żadnych roszczeń do firmy (...)”, „ja otrzymałem zapłatę za obie faktury”, „za faktury zapłacono gotówką”; - zeznań świadka M. W. w zakresie w jakim świadek potwierdził, iż otrzymał od oskarżonego całą 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zapłatę za wystawione faktury i uznaniu przez Sąd I instancji zeznań świadka w tej części za mające ograniczoną przydatność do rekonstrukcji stanu faktycznego, podczas gdy wersja, iż obie faktury VAT zostały zapłacone w całości została wskazana przez świadka oraz w pełni koresponduje z zeznaniami oskarżonego;</p> <p>- zeznań świadka A. B. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w zakresie w jakim Sąd I instancji uznaje je za wiarygodne, tj. w szczególności co do nieprzekazywania oskarżonemu jakichkolwiek faktur od K. G., podczas gdy zeznania te powinny zostać uznane przez Sąd za mające ograniczoną przydatność do rekonstrukcji stanu faktycznego, z uwagi na śmierć świadka i brak możliwości skonfrontowania tych zeznań z twierdzeniami oskarżonego, zadania pytań i wyjaśnienia pojawiających się wątpliwości albowiem zeznania złożone przez świadka w postępowaniu przygotowawczym są niepełne i pomijają wiele istotnych kwestii.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny. Sąd odwoławczy stwierdził, że wbrew twierdzeniom apelującego orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego, który podlegał wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie w wywodach</p>		

zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, pozwalając na przeprowadzenie pełnej kontroli instancyjnej.

Przystępując do zbadania zasadności tego zarzutu apelacyjnego obrońcy należało dostrzec, że zadaniem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, Legalis nr 1668825). Skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne (tak w tym przypadku), czy też tylko te niekorzystne dla oskarżonego (apelacje na niekorzyść). Apelacja, w której podniesiono zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu pierwszej instancji jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, tym samym wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 kpk. Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego

odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Sąd Okręgowy w kontrolowanej sprawie prowadzonej przeciwko J. M. (1) nie miał najmniejszych wątpliwości, wbrew stanowisku obrońcy, że Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej i obiektywnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie naruszając przepisów procedury. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostawało pod ochroną prawa procesowego, mieszcząc się w ramach swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji analizując dowody osobowe, przeprowadzał ich wzajemną weryfikację, zestawiał z pozostałymi dowodami z dokumentów, pilnie przy tym przypatrując się wyjaśnieniom oskarżonego, który nie poczuwał się do winy za przypisany mu czyn.

Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd I instancji krytycznej oceny wyjaśnień oskarżonego J. M. oraz odmówienia mu wiary odnośnie deklarowanej nieświadomości co do nierzetelności faktur pochodzących od K. G. i następczego ich wykorzystania w składanych deklaracjach VAT-7 Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w G.. Sąd I instancji dokonał zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizy zeznań świadków K. G. i A. B. zasadnie dając im wiarę.

Brak możliwości przesłuchania tego ostatniego bezpośrednio przed sądem spowodowany zgonem nie zmienia faktu, że oświadczenia procesowe zarówno świadka K. G. jak i A. B. z postępowania prowadzonego przez Urząd Skarbowy w G. były kategoryczne i konkretne w swej treści. To, że nie korelowały z wyjaśnieniami oskarżonego nie dyskwalifikowało tych dowodów osobowych, jak oczekiwałby apelujący. Wymowa tych dowodów była na tyle wyraźna, że pozwalała ocenić je i uwzględnić przy wyrokowaniu. Skarżący zarzucając, że zeznania świadka A. B. były niepełne nie wykazał w czym upatruje tej wady. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, że A. B. wykonując prace jako wykonawca w G. wystawiał faktury dla oskarżonego i nie miał żadnego interesu w tym aby przedkładać oskarżonemu rachunki od innego podmiotu, jako podwykonawcy. Jedynym zainteresowanym uzyskaniem takich dodatkowych faktur, opiewających łącznie na sporą sumę 49 507,50 zł brutto (w tym VAT - 9 257,50 zł) okazał się oskarżony, skoro K. G. nie przedłożył tych dokumentów do rozliczeń z urzędem skarbowym. (...) jest też uwaga Sądu Rejonowego, że przy niewielkiej ilości pracowników wykonujących usługi remontowo-budowlane na obiekcie w G., oskarżony nie mógł nie widzieć kto faktycznie tam pracuje. Znamienna jest też metoda funkcjonowania oskarżonego w branży, bez zawarcia umowy pisemnej z wykonawcą A. B., rozliczenia gotówkowe, co dawało mu sporą przestrzeń na ewentualne nadużycia. W związku z powyższym to wyjaśnienia podsądnego w tym zakresie były nieprzekonujące i nie poparte

żadnym wiarygodnym dowodem. Oskarżony jako wieloletni podmiot prowadzący działalność musiał wiedzieć, że istnieje zakaz dokonywania odliczenia podatku VAT z faktur, które nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Mimo to jednak świadomie go złamał do rozliczeń przyjmując ewidentnie stwierdzające nieprawdę usługi budowlano-remontowe rzekomo wykonane przez firmę K. G.. Skoro podstawą obowiązku podatkowego jest dokonanie rzeczywistej transakcji, to posłużenie się dokumentem stwierdzającym przeprowadzenie takiej transakcji, która w rzeczywistości nie miała miejsca, pozostaje bez wpływu na zakres obowiązku podatkowego danego podmiotu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r., V KK 108/18, opubl. Legalis).

Podobnie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby zakwestionować poprawność dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów w postaci zeznań świadka M. W. i wyjaśnień oskarżonego w zakresie dotyczącym rozliczenia ich współpracy przy budowie w G. i prac firmy (...) dotyczących zabezpieczenia do rusztowań i szalunków. Odnośnie zeznań M. W. należało zgodzić się z Sądem Rejonowym, który dostrzegł występujące w ich treści nieścisłości i dał wiarę tym zeznaniom, które świadek składał na pierwszym etapie sprawy, kiedy z pewnością lepiej pamiętał okoliczności zdarzenia niż po upływie około 6 lat od nich. Rysująca się w zeznaniach świadka M. W. składanych przed Sądem Rejonowym chęć nie zaszkodzenia oskarżonemu sprowadzająca się do oświadczenia, że zadowolala go kwota wynagrodzenia jaką mu

oskarżony uścił, nie przekreślała jednak wcale wiarygodności jego wcześniejszych słów jako świadka. W postępowaniu karnoskarbowym zeznał bowiem kategorycznie, że oskarżony częściowo mu nie zapłacił za usługi w roku 2014 (na dzień przesłuchania 26 listopada 2016 r.). To zaś korelowało z jego postępowaniem wobec urzędu skarbowego, gdyż jak wynika z akt sprawy, w dniu 12 lutego 2016 r. M. W. złożył zawiadomienie VAT-2D korygując podatek należny o 2 870 zł z tytułu nie otrzymania od oskarżonego kwoty 12 480 zł z faktury z dnia 2 lipca 2014 r. Apelujący błędnie powoływał się zaś na okoliczność niewystawienia przez M. W. faktury korygującej, skoro de facto nie było ku temu podstaw przy niezmienionej wysokości ceny za wykonane prace. Miał natomiast rację Sąd Rejonowy wnioskując, że dokonując czynności korygujących wobec organu podatkowego odnośnie uzyskanych należności, w przypadku jednak uzyskania tej różnicy od oskarżonego, sam świadek M. W. narażałby się na odpowiedzialność karnoskarbową. W tej sytuacji przeciwne wskazania oskarżonego J. M. nie wytrzymywały konkurencji i słusznie zostały przez Sąd niższej instancji zdyskwalifikowane jako jednostronne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności za nieprawidłowości w rozliczeniach podatkowych. Podsądny doskonale wiedział, że nie zapłacił całej ceny z faktury. To co zostało uiszczone M. W. ma potwierdzenie w dokumencie (dowód zapłaty k. 286). Oskarżony w żaden wymierny sposób nawet nie uprawdopodobnił aby zapłacił więcej niż te 40 000 zł. Jako zaś osoba doświadczona w prowadzeniu działalności gospodarczej nie byłby on tak niefrasobliwy aby nie uzyskać

takiego pokwitowania jeśli miałby zapłacić jeszcze później M. W. za fakturę nr (...).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku o uniewinnienie z uwagi na niezasadność zarzutu. Żaden z argumentów podanych dla podbudowania zarzutu nie okazał się trafny. Sąd Rejonowy z dużą rozważą i wnikliwością ocenił materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, dochodząc do wniosku, że proces przed Sądem Rejonowym w Gnieźnie wykazał ponad wszelką wątpliwość winę i sprawstwo podsądnego w tym kwestionowanym przez zarzut obraży prawa procesowego zakresie.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez jego niezastosowanie w sprawie wobec oskarżonego, podczas gdy w sprawie zachodziło wiele wątpliwości, których oskarżenie nie było w stanie usunąć i wyjaśnić, przez co zgodnie z zasadą in dubio pro reo wątpliwości te należało rozstrzygnąć na korzyść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oskarżonego, a nie na jego niekorzyść.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Na wstępie trzeba wyjaśnić, iż w wymienionym przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości dowodowe stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd ma obowiązek zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po zasadę in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk. Tym samym reguła ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych w sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne</p>	

<p>niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego J. M.. Budowana przez obronę w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji wersja, że oskarżony jako podatnik nie uchybił umyślnie regułom rozliczania z fiskusem podatku od towarów i usług w przypisanym mu okresie czasu w zaskarżonym wyroku, nie tworzyła logicznej i dowodowo podpartej konstrukcji. Nie dawała zatem podstaw do czynienia ustaleń o okolicznościach zdarzenia, wyłączających odpowiedzialność karnoskarbową oskarżonego za występki z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrony okazał się niezasadny wobec powyżej przedstawionych rozważań Sądu II instancji. W przedmiotowej sprawie nie stwierdzono w czasie kontroli odwoławczej aby zachodziły niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby zgodnie z zasadą in dubio pro reo, rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, a więc nie było powodów do ingerowania przez Sąd odwoławczy w treść zaskarżonego wyroku.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na zaniechaniu ustalenia, iż w okresie objętym aktem oskarżenia, sprawami księgowymi prowadzonej przez oskarżonego działalności zajmowała się p. L. K., a oskarżony samodzielnie nie składał do US żadnych deklaracji, co jednoznacznie potwierdziła świadek L. K. na rozprawie w dniu 22 stycznia 2021 r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelujący nie ma racji uważając, że brak ustaleń Sądu Rejonowego w podniesionym zakresie.</p> <p>Już tylko lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku daje odpowiedź przeciwną (por str. 2 uzasadnienia, w rubryce fakty uznane za udowodnione). Zatem Sąd ten przyjął, iż oskarżony w tamtym czasie przy prowadzeniu rachunkowości korzystał z pomocy księgowej I. K.. Zakres obowiązków w/wym nie został określony na piśmie. Natomiast co wynika jednoznacznie z akt sprawy, to oskarżony dostarczał jej dokumentów do księgowania i rozliczeń i składania deklaracji podatkowych. Nie było to jednak równoznaczne z oczekiwanym przez obrońcę a nieprzyjętym ustaleniem, że to I. K. wykonująca usługi księgowe na rzecz oskarżonego była jedyną osobą odpowiedzialną za prawidłowość rozliczeń podatkowych i że takie przeświadczenie miał też sam oskarżony J. M.. Już brak spisania umowy o usługi księgowe, w której</p>		

scedowana zostałaby na księgową odpowiedzialność w tym zakresie powodowała, że na oskarżonym jako prowadzącym działalność gospodarczą nadal spoczywał obowiązek dbałości o prawidłowość rozliczeń z tytułu podatku od towarów i usług. Ponadto, z materiału dowodowego zebranego w kontrolowanej sprawie wynikało, że J. M. brał aktywny udział w tych pracach, dostarczając osobie pomagającej mu w rachunkowości firmy materiały do rozliczeń. Co oznacza, że chciał aby zostały one wykorzystane i uwzględnione przez I. K.. Zgodnie z art. 9 § 3 kks za przestępstwa skarbowe odpowiada jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Taka osobą niewątpliwie był oskarżony J. M. żywo interesowany finansowo przedstawianiem US deklaracji VAT z danymi do korzystnych dla niego rozliczeń.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z powodu omówionej powyżej całkowitej bezzasadności tego zarzutu, brak było podstaw aby

uwzględnić zgłoszony wniosek i uwolnić oskarżonego od ponoszenia odpowiedzialności karnoskarbowej za przypisany mu w zaskarżonym wyroku występki.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na zaniechaniu ustalenia, iż oskarżony wszelkie dokumenty księgowe dostarczał p. L. K. zaś ta zgodnie z zeznaniami złożonymi podczas rozprawy w dniu 22 stycznia 2021 r. wskazała, iż weryfikowała dostarczone dokumenty pod kątem tego, czy dotyczą prowadzonej działalności, czy też nie mają z nią nic wspólnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kolejny zarzut oceniony przez Sąd II instancji jako bezzasadny. W zasadzie stanowi on kontynuację zarzutu poprzedniego, powyżej już rozstrzygniętego, wpisując się w przyjętą przez apelującego z założenia tezę, że to księgowa powinna zweryfikować które z dokumentów księgowych ująć w dokumentacji, a które odrzucić. Zabiegi skarżącego w tym zakresie były jednak bezskuteczne. Jak słusznie wziął pod uwagę Sąd Rejonowy, świadek I. K. pomagała oskarżonemu w prowadzeniu spraw rachunkowych, nie przejmując cięższej na nim odpowiedzialności karnoskarbowej, podczas przesłuchania zaznaczając, że weryfikacja polegała na tym, że przeglądała czy przedłożone faktury dotyczą prowadzonej działalności. Świadek zaznaczała też, że praktycznie nie było czasu		

na weryfikację gdyż oskarżony dostarczał jej dokumenty za późno, na ostatnią chwilę.

Mając na uwadze powyższe niesporne okoliczności, nie sposób było podzielić toku rozumowania apelującego, że skoro I. K. nie odrzuciła faktury za paliwo chociaż nie było w niej zaznaczonego numeru rejestracyjnego pojazdu, to oskarżony miał prawo jej ufać i uznać, że faktury te mogą stanowić podstawę do obniżenia podatku należnego. Obrona zdaje się nie dostrzegać tego istotnego zastrzeżenia osoby pomagającej oskarżonemu przy sprawach rachunkowych, że weryfikacja faktur była bardzo skromna i następowała w kwestii kluczowej, tj. czy dokument dotyczył spraw związanych z prowadzoną działalnością firmy (...). Zakupy paliwa z założenia wiązały się z działalnością gospodarczą i dlatego nie były głębiej sprawdzane. Co godne podkreślenia, oskarżony nie zwracał się do I. K. ani do urzędu skarbowego o wyjaśnienie wątpliwych dla niego kwestii. Co dodatkowo pokazuje, że jego celem było właśnie uwzględnienie wszystkich tych faktur i uzyskania korzystnych dla niego ale nienależnych odliczeń w podatku VAT. Sąd odwoławczy uznał zatem, że apelacja obrońcy miała w tym zakresie charakter jednostronnej polemiki opartej wyłącznie na subiektywnym stanowisku oskarżonego, który wyjaśniając w ten sposób realizował przyjętą linię obrony. Ta w ostatecznym rozrachunku okazała się jednak nieskuteczna, co stwierdził już zasadnie i jednoznacznie to wykazał organ orzekający w I instancji.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W związku z tym, że nie został uwzględniony zarzut odwoławczy zmierzający do przyjęcia ustalenia, że to księgowa wykonująca dla oskarżonego usługi z zakresu rachunkowości, miała weryfikować które faktury rozliczać z tytułu podatku VAT, wobec niezmienionych w tym zakresie a przyjętych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, nie było najmniejszych powodów aby ingerować w zaskarżony wyrok skazujący J. M. za umyślne przestępstwo karnoskarbowe.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na zaniechaniu ustalenia, iż brak jest dowodów potwierdzających przekazanie oskarżonemu informacji o anulowaniu wystawionej uprzednio na jego rzecz faktury nr (...) z dnia 5 września 2014 r., podczas gdy z zeznań świadka M. K. złożonych na rozprawie w dniu 30 czerwca 2021 r. wynika, że oskarżony mógł nie zostać poinformowany o anulowaniu faktury, a w aktach sprawy brak jakiegokolwiek innego dowodu, który świadczyłby o tym, że	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oskarżony miał wiedzę o anulowaniu tej faktury.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się bezzasadny. Do takiego wniosku doprowadziła Sąd Okręgowy analiza dowodów zebranych w przedmiocie bezpodstawności zawyżenia przez oskarżonego podatku naliczonego do odliczenia poprzez zadeklarowanie podatku z faktury z 5 września 2014 r. wystawionej przez firmę (...) M. K.. Sąd I instancji bezbłędnie ocenił zasadność zeznań świadków M. K. i W. K., a także wyjaśnień oskarżonego i dotyczących tego czynu dokumentów. Wykazał też w związku z tym, że twierdzenia oskarżonego o uiszczeniu 1 000 zł z tej faktury były gołosłowne i nieracjonalne, biorąc pod uwagę fakt, że nie dochodził następnie z tego tytułu swoich roszczeń na drodze cywilnej. Na szczególne zaakcentowanie zasługuje zaś przy tym ustalony fakt, że oskarżony zwrócił ową fakturę wystawcy, nie wykonawszy usługi. Dokument ten znalazł się w posiadaniu wystawcy (k. 291). Bez znaczenia w tej sytuacji była podnoszona przez apelującego okoliczność, że oskarżony mógł nie zostać poinformowany o anulowaniu tej faktury przez M. K..		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W związku z bezzasadnością zarzutu, wniosek końcowy apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony tankował paliwo do innych pojazdów niż pojazd V. (...), w szczególności do pojazdów nie będących w ewidencji pojazdów działalności gospodarczej oskarżonego, podczas gdy w sprawie nie ma żadnych dowodów potwierdzających, że przedkładane do US faktury, nie były fakturami za zakup paliwa do pojazdu V. (...) lub innych będących w ewidencji działalności gospodarczej oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelujący obrońca w sposób mylący istotę przypisanego oskarżonemu czynu przedstawił zagadnienie stanu faktycznego dotyczącego zawyżenia podatku VAT naliczonego do odliczenia poprzez zadeklarowanie tego podatku z faktur zakupu paliwa. Istotą nieprawidłowości przypisanej oskarżonemu przez Sąd Rejonowy było bowiem to, że na rachunkach nie było umieszczonych informacji o marce tankowanych pojazdów i numerach rejestracyjnych. Na kilku z zakwestionowanych faktur jest nawet adnotacja o odmowie wskazania numerów</p>		

identyfikujących ten samochód (np. k. 319). To zaś uniemożliwiało weryfikację ze strony organów skarbowych czy zakup paliwa dotyczył pojazdów wykorzystywanych wyłącznie dla potrzeb działalności gospodarczej (...) J. M. oraz co do których w tamtym czasie (okres od stycznia do marca 2014 r.) ustawodawca wprowadziwszy ograniczenia w art. 88a ustawy o podatku od towarów i usług, dawał możliwość odliczenia podatku za zakupy paliwowe. Wykluczone były odliczenia podatkowe za zakup paliwa do pojazdów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony. Kolejne warunki określone zostały w art. 86a ust. 2 pkt 6c i art. 86a ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2014 r. Wszystkie te okoliczności miał na względzie Sąd Rejonowy, szczegółowo je prezentując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Były one ze wszech miar prawidłowe i zgodne z ówczesnym stanem prawnym i faktycznym. Zasadnie zatem Sąd ten stwierdził brak uprawnień oskarżonego do odliczenia podatku VAT z tytułu zakupu paliwa do pojazdów, skoro jako podatnik nie wykazał, że wymogi te zostały spełnione. Jeśli oskarżony chciał skorzystać z odliczeń podatkowych miał obowiązek wykazać przed organem podatkowym stosowne ku temu podstawy. Apelujący niezasadnie w tym przypadku oczekiwałby, że to oskarżonemu jako podatnikowi należało wykazać nieprawidłowości w odliczeniach podatku VAT.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W związku z bezzasadnością zarzutu, wniosek końcowy apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony działał umyślnie, wykonując z góry powzięty zamiar podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na kierunkowe lub choćby ewentualne działania oskarżonego, mające na celu uszczuplenie lub narażenie podatku na uszczuplenie, a oskarżony miał świadomość swego nieprawidłowego postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Należy podkreślić, że zamiar sprawcy ustalić można nie tylko w oparciu o wyjaśnienia sprawcy, przyznającego się do tego, ale również dowodzeniem pośrednim ze wszystkich okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do woli czy stanu świadomości sprawcy. Byłoby bowiem wynaturzeniem sprawiedliwości, gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego sprawca zechce się przyznać		

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 września 1996 r., II AKa 193/96, OSPriP 1997/3/18). W ocenie Sądu II instancji okoliczności przedmiotowe sprawy, skrupulatnie opisane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zezwalały w sposób kategoriyczny na przypisanie oskarżonemu umyślności w zarzucanych mu zachowaniach i to w formie zamiaru co najmniej ewentualnego. Obrona zajmując stanowisko przeciwne ustaleniom Sądu Rejonowego ograniczyła się do afirmowania wyjaśnień samego oskarżonego, które stały w sprzeczności z szeregiem dowodów osobowych w postaci zeznań świadków, jak i dowodów z dokumentów, a zaniechała dokonania zobiektywizowanej analizy wszystkich tych materiałów dowodowych. Tego rodzaju zabiegi nie mogły liczyć na powodzenie. Sąd Rejonowy celnie zaś uwzględnił dane o oskarżonym jako osoby z długoletnim stażem prowadzącym działalność gospodarczą w branży budowlano-remontowej oraz okoliczności towarzyszące wystawianiu faktur czy posłużenia się fakturami do rozliczeń w podatku VAT w inkryminowanym okresie czasu, a także to, że oskarżony korzystał z nieformalnej pomocy księgowej. Bezprawne zachowania oskarżonego były różnorodnej, co Sąd I instancji szczegółowo opisał i wykazał ich umyślność w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ustalenia co do winy zostały poczynione w sposób całkowicie pewny, usuwający wszelkie istotne racjonalnie nasuwające się wątpliwości. Należy podkreślić, że ustalenia dotyczące zamiaru oskarżonego nie mogą opierać się wyłącznie

na fragmentarycznych faktach wiążących się ze stroną wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem koniecznym wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowo-podmiotowych okoliczności zdarzeń. Zadaniu temu sprostał Sąd orzekający w I instancji, natomiast wybiórczy charakter miały wskazania apelującego, jednostronnie analizujące tak dowody jak stan faktyczny. Niewątpliwie działania oskarżonego zmierzały do zminimalizowania wydatkowania środków finansowych z „(...)”, który co jest bezsporne w sprawie, borykał się już wówczas z trudnościami finansowymi. Zdaniem Sądu Okręgowego J. M. dobrze orientował się w przedmiocie niniejszego postępowania karnoskarbowego, a przeciwne twierdzenia apelującego były niezasadne.

Prawdą jest, że zarzut stawiany oskarżonemu w akcie oskarżenia nie zawierał rozbicia na poszczególne kwoty, na które opiewały wskazane faktury i nie były podane kwoty uszczuplonego w związku z tym podatku VAT lecz nie było to uchybieniem, które ograniczałoby prawo do obrony oskarżonego, ani też nie stwierdzono aby rzutowało to na treść zaskarżonego orzeczenia. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż oskarżony był uczestnikiem wcześniejszego postępowania zakończonego decyzją naczelnika US w G. z dnia 26 lipca 2019 r. określającą zobowiązania podatkowe J. M. w zakresie podatku VAT za określone miesiące 2014 roku. Znana mu była zatem materia tej sprawy. Ponadto, w opisie zarzucanego mu czynu zostały wymienione dokładnie zakwestionowane faktury, z podaniem daty i danych wystawcy.

Pozwalało to podsądnemu dobre rozeznanie w przedmiocie sprawy. Sąd I instancji dokonał określonych modyfikacji w opisie czynu, klarownie wyłożonych w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia. Jeśli zaś idzie o wysokość uszczuplonych należności podatkowych z tytułu rozliczenia VAT-u, to w treści zarzutu została podana jedynie suma tych należności. Natomiast poszczególne ich składowe części wskazał i omówił skrupulatnie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do wyroku, nie pozostawiając wątpliwości w tym zakresie. Na marginesie można jedynie zauważyć, że podliczenie tych składowych dawało sumę o 203,20 zł wyższą niż przypisana w wyroku (35 257 zł), co z racji kierunku apelacji, nie podlegało modyfikacji. Ponadto, warto jeszcze odwołując się do treści wyjaśnień oskarżonego stwierdzić, iż nie można mieć cienia wątpliwości, że w/wym dobrze wiedział co konkretnie jest przedmiotem tego procesu i jakie zachowania się mu zarzuca. Zastrzeżenia apelującego w tej mierze jako niezasadne nie zasługiwały zatem na akceptację Sądu Okręgowego orzekającego jako Sąd II instancji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Kontrola odwoławcza wykazała pełną słuszność stanowiska Sądu I instancji, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przypisanego mu przestępstwa (oszustwa podatkowego i posłużenia się nierzetelnymi fakturami), także od strony podmiotowej. Sąd II instancji podziela stanowisko organu, który wydał zaskarżony wyrok skazujący, że oskarżony J. M. działał umyślnie z zamiarem przynajmniej ewentualnym. Z racji kierunku wniesionej w tej sprawie apelacji, ustalenia strony podmiotowej mniej korzystne w instancji odwoławczej w ogóle nie wchodziły w rachubę (zasada reformationis in peius z art. 434 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks) i dlatego należało poprzestać na wskazaniach poczynionych w tej mierze przez Sąd wydający zaskarżony wyrok.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 § 2 kks poprzez bezzasadne uznanie, iż zachowania oskarżonego w okresie od dnia 24 lutego 2014 r. do dnia 19 marca 2015 r. (okres roku i jednego miesiąca) mogą stanowić jeden czyn zabroniony, podczas gdy zgodnie z dyspozycją tego przepisu za takie można uznać zachowania w okresie co najwyżej do 6 miesięcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Interpretacja apelującego określenia ustawowego z art. 6 § 2 kks „krótkich odstępów czasu” była nieprawidłowa. W</p>		

orzecnictwie i doktrynie utrwalone i jednoznaczne jest stanowisko, że „Warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest podjęcie dwóch lub więcej zachowań w krótkich odstępach czasu. Znaczenie dla rozumienia tego zwrotu ma również rzeczownik „odstęp”, który w ujęciu słownikowym oznacza tyle co odległość między dwoma zjawiskami, zdarzeniami, stała przerwa między kolejnymi etapami jakiegoś procesu lub między zdarzeniami, które się powtarzają (zob. Słownik języka polskiego, PWN, t. 3, wersja elektroniczna, s.666). Odstęp czasu to okres, jaki upływa między jednym a drugim zdarzeniem, przy czym w przypadku zjawisk składających się z większej ilości zdarzeń, istotny jest czas przedzielający kolejno po sobie następujące zdarzenia, nie zaś przedział czasowy dzielący pierwsze i ostatnie zdarzenie. Z punktu widzenia czynu ciągłego sformułowanie „ w krótkich odstępach czasu” odnosi się do okresu, jaki upływa między kolejno następującymi po sobie zachowaniami. Inaczej mówiąc, „krótkie odstępy czasu” to odstępy między pierwszym a drugim zachowaniem, drugim a trzecim itd.

Artykuł 6 § 2 kks wymaga więzi czasowej między poszczególnymi, następującymi po sobie zachowaniami, składającymi się na czyn ciągły, nie zaś więzi zachodzącej między pierwszym a ostatnim zachowaniem wchodzącym w skład ciągu.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., III KK 409/12, Legalis).

W przypadku oskarżonego J. M., między przypisanymi mu poszczególnymi zachowaniami

zachodziły krótkie odstępy czasu, poniżej przyjmowanych umownie 6 miesięcy.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw by uwzględnić wnioski o uniewinnienie wobec całkowitej niezasadności zarzutu. W art. 6 § 2 kks określającym warunki czynu ciągłego nie chodzi bowiem o „krótkie odstępy czasu” między pierwszym a ostatnim zdarzeniem jak uważał gołosłownie apelujący lecz o odległość czasową pomiędzy poszczególnymi, następującymi po sobie zachowaniami, składającymi się na czyn ciągły.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 § 2 kks poprzez bezzasadne uznanie, iż zachowania oskarżonego przyjęte przez Sąd I instancji jako czyn ciągły zostały popełnione w wykonaniu tego samego zamiaru lub takiej samej sposobności, podczas gdy oskarżonemu można przypisać co najwyżej taki sam (a nie ten sam) zamiar, natomiast zachowania oskarżonego z całą pewnością nie zostały popełnione z wykorzystaniem takiej samej sposobności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Wnikliwa analiza zaskarżonego wyroku i przede wszystkim przyjętego przez Sąd Rejonowy opisu czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku prowadzi do wniosku, że w sposób odpowiadający prawu materialnemu zostały przez ten organ określone elementy podmiotowe dotyczące zamiaru w działaniu oskarżonego jako „w wykonaniu tego samego zamiaru” albo „z wykorzystaniem takiej samej sposobności”. Szczegółowo zostały one co prawda przedstawione i rozdzielone pod kątem rodzaju dopiero w uzasadnieniu, jednak nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy już w czasie wyrokowania widział i uwzględnił te dwie opcje. Dla przypomnienia warunków uznania dwóch lub więcej zachowań za jeden czyn ciągły jest spełniony gdy sprawca podejmuje działania w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Podejmowanie dwóch lub więcej zachowań w wykonaniu tego samego zamiaru oznacza w istocie popęłnianie przestępstwa „na raty”. Sprawca musi bowiem zachowywać się nagannie, realizując ten sam zamiar, a nie taki sam zamiar. Z taką sytuacją będziemy mieć do czynienia, gdy sprawca miał z góry powzięty zamiar naruszania określonych norm prawa karnego skarbowego i godzenia w to samo dobro prawne więcej razy, a nie tylko jeden raz, jak też wtedy, gdy sprawca dopuszczał się kolejnych czynów z odnawiającym się tym</p>	

samym zamiarem, który wcześniej porzucał. Z kolei wykorzystanie takiej samej sposobności jako warunek ciągłości czynu oznacza powielanie analogicznych zachowań nagannych z wykorzystaniem takiej samej nadarzającej się okazji lub sprzyjających warunków czy okoliczności. Sąd odwoławczy uznał, że w przedmiotowej sprawie przypisanym oskarżonemu działaniom przy składaniu deklaracji VAT-7 za miesiące od stycznia do grudnia 2014 r. gdzie zawyżano podatek naliczonego do odliczenia albo zaniżono podatek należny z faktur sprzedaży nie zgłaszając ich, towarzyszył ten sam zamiar. Oskarżony bowiem podejmując te wszystkie zachowania zmierzał do zminimalizowania należności z tytułu podatku VAT za rok 2014 jakie od niego były wymagane na rzecz Skarbu Państwa. Był to bądź ten sam odnawialny zamiar, który uaktywniał się przy okazji miesięcznych rozliczeń (np. faktury z firmy K. G.) albo oskarżony wykorzystywał nadarzającą się okazję w związku z fakturowymi rozliczeniami z podmiotami gospodarczymi (np. M. M. W.), z którymi wówczas współpracował albo miał współpracować ((...) M. K.). Jedyne zastrzeżenie Sądu odwoławczego dotyczy użytego przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do wyroku nie wymaganego ustawowo określenia, że oskarżony podjął się zachowań stanowiących przestępstwo karnoskarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks działając „ze z góry powziętym zamiarem”. Klóciło się to wyraźnie z treścią czynu przypisanego, co wyżej już omówiono oraz z ustaleniem winy umyślnej w formie zamiaru ewentualnego z art. 4 § 2 kks. Dlatego też należało uznać, że Sąd Rejonowy użył tego sformułowania z

art. 6 § 2 kks omyłkowo i w związku z tym nie zaważyło to negatywnie na ocenie zaskarżonego wyroku.

Ponadto Sąd Okręgowy zauważa, że skoro wartościowaniu karnoskarbowemu na gruncie art. 6 § 2 kks podlega suma zachowań, to oczywiście jest możliwe, że niektóre zachowania realizujące każde z osobna znamiona wykroczeń skarbowych, dopiero w swej sumie realizują znamiona przestępstwa skarbowego. Nie jest to dla sprawcy niekorzystne jeśli weźmie się pod uwagę przesłanki ciągłości określone w komentowanym przepisie oraz fakt, że przepis ten nie łączy z instytucją czynu ciągłego żadnych konsekwencji obostrzających, w przeciwieństwie do ciągu przestępstw skarbowych stanowiącego w myśl art. 37 § 1 pkt 3 kks przesłankę obligatoryjnego obecnie nadzwyczajnego obostrzenia kary. W proponowanym zatem przez obronę modelu, poszczególne zachowania oskarżonego, bez przyjęcia czynu ciągłego stanowiłyby ciąg przestępstw i wykroczenia powodując dla podsądnego zdecydowanie surowszą odpowiedzialność karną.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu spowodowała, że wniosek końcowy apelacji nie mógł zostać uwzględniony. Choć apelujący nie sformułował takiego wniosku, to w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego prognozował, że wobec braku warunków do przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego, poszczególne zachowania oskarżonego stanowiły wykroczenia (próg ustawowy przestępstwa dawała kwota uszczuplenia należności publicznoprawnych w wysokości 8 400 zł) i w związku z tym doszło do przedawnienia karalności tych czynów karalnych. Zakładając teoretycznie nieprzyjęcie czynu ciągłego do zachowań oskarżonego, obrona myli się, że wszystkie te działania objęłaby ujemna przesłanka procesowa. Co najmniej w dwóch przypadkach należności z tytułu podatku VAT uszczuplone przez identyczne działania J. M. (pierwsze i ostatnie z opisanych w pkt 1 wyroku z dnia 24 września 2021 r.) przekraczały próg przestępstwa – kwoty uszczuplonego podatku odpowiednio 9 257,50 zł i 20 052,29 zł.

Lp.	Zarzut	
3.10.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, iż samo niezapłacenie przez oskarżonego części faktury wystawionej przez M. W. jest wystarczające do przypisania oskarżonemu zamiaru uszczuplenia lub narażenia podatku na uszczuplenie, zwłaszcza w sytuacji gdy w toku postępowania dowodowego zostało wykazane, iż oskarżony rozliczył się w całości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	z M. W. i nadto nie zostało wykazane, iż oskarżony miał zamiar nierozliczenia się z M. W. w celu wykorzystania wystawionej przez niego faktury do osiągnięcia korzyści podatkowej.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten tylko pozornie ma charakter materialnoprawny. W rzeczywistości jednak skarżący kwestionuje tu poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i przez ich pryzmat dopiero dokonuje oceny prawnokarnej zachowania podsądnego co do rozliczeń finansowych z M. W.. Obrońca oskarżonego formułując ten zarzut zdaje się nie pamiętać, że obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt V KK 349/2, Legalis nr 2486170). Te właśnie ustalenia kwestionował apelujący w powyżej już omówionych zarzutach dotyczących obrazy prawa procesowego przy ocenie dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Nie można zatem w ogóle poruszonego tu zagadnienia rozpatrywać w kategoriach naruszenia prawa materialnego.		

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie mógł zostać pozytywnie rozpatrzony wobec postawienia chybionego zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.11.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks oraz w zw. z art. 106e ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług albowiem oskarżony miał prawo ująć w kosztach uzyskania przychodów wszystkie faktury za paliwo, także te, na których nie zostały wskazane numery rejestracyjne pojazdu albowiem żaden przepis, w szczególności art. 106e ustawy o VAT nie nakłada takiego obowiązku, a nadto oskarżony miał prawo wykorzystywać w działalności gospodarczej wszystkie zarejestrowane na niego pojazdy, choćby nie zostały ujęte w ewidencji środków trwałych i nawet przyjmując, że oskarżony nie odwołał się od decyzji z dnia 26 lipca 2019 r. brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania winy oskarżonego w części dotyczącej faktur za paliwo.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd odwoławczy nie uznał zasadności zgłoszonego zarzutu, stwierdzając, że obrońca dokonał wybiórczej analizy przepisów regulujących możliwość ujęcia w kosztach uzyskania przychodów faktur za paliwo. Apelujący skupił swą uwagę na art. 106e ustawy o podatku od towarów i usług, wywodząc niezasadnie, że oskarżony nie miał obowiązku wskazania numerów rejestracyjnych pojazdów, do których zakupiono paliwo. Sąd I instancji zajął się kompleksowo tą kwestią, o czym przekonuje uzasadnienie do wyroku i doszedł ostatecznie do przeciwnego do obrońcy wniosku. Skarżący zdaje się postulować, że organ podatkowy nie ma prawa domagać się wykazania przez podatnika deklarującego poniesienie określonych kosztów na paliwo, że ten wydatek był ściśle związany z prowadzoną działalnością gospodarczą, w sytuacji gdy prowadzący tą działalność wykorzystuje kilka różnych pojazdów, tak jak to było w tej sprawie i co wynikało już choćby z wyjaśnień samego oskarżonego J. M. (k. 436-440). To stanowisko nie ma jednak racji bytu gdyż dane rejestracyjne pojazdu, na który dokonywany jest zakup paliwa pozwalałyby na określenie (być może pozytywne) czy spełnia on warunki do odliczenia podatku należnego o naliczony wynikający z zakupu paliwa w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2014 r. A należy pamiętać, że wówczas w przypadku zakupu paliwa do samochodów osobowych obowiązywał zakaz ich odliczenia na podstawie art. 88a</p>	

ustawy o podatku od towarów i usług. Niepodanie tych informacji przez podatnika w przedstawionych do rozliczenia podatku fakturach był równoznaczny z brakiem podstaw do domagania się umniejszenia podatku VAT w związku z tymi tak niedookreślonymi transakcjami zakupu paliwa.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny wobec oczywistej bezpodstawności zgłoszonego zarzutu odwoławczego.		
Lp.	Zarzut	
3.12.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks oraz w zw. z art. 4 § 2 kks poprzez ich błędną wykładnię i bezpodstawne przyjęcie jakoby zachowanie oskarżonego świadczyło o jego działaniu umyślnym, choćby w zamiarze ewentualnym, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezsprzecznie, iż oskarżony nie miał świadomości nieprawidłowości, jakie zostały ujawnione w toku kontroli skarbowej, stwierdzonych następnie w decyzji z dnia 26 lipca 2019 r., której oskarżony nie kwestionował, a nadto oskarżony ufał swojej księgowej – I. K., która zajmowała</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	się rozliczeniami oraz podpisywała i składała deklaracje VAT do urzędu skarbowego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy również ten zarzut ocenił jako chybiony. Stanowił on znów de facto powtórzenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, w tym przypadku dotyczących braku dowodowych podstaw do przypisania oskarżonemu J. M. umyślności działania. W pełni aktualne są tu uwagi poczynione powyżej w pkt 3.10., wskazujące na pozorny tylko materialnoprawny charakter podniesionego w tym zarzucie zagadnienia. Kwestia ustaleń w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu została zaś omówiona powyżej w pkt 3.3., 3.4. oraz zwłaszcza w pkt 3.7. i bezcelowym byłoby w tym miejscu powtarzanie stanowiska Sądu II instancji w tym zakresie.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny wobec oczywistej bezpodstawności zgłoszonego zarzutu odwoławczego.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę albo uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym, że również orzeczenie o karze wymierzonej oskarżonemu jest wyważone, sprawiedliwe, celowe i nie razi surowością.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyższe regulacje procesowe Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego w imieniu którego apelację wniósł obrońca na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł [20 zł to ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.); 30 zł to opłata za kartę karną uzyskaną w toku postępowania odwoławczego z Krajowego Rejestru Karnego, co wynika z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 18 czerwca 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 861)]. Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 450 zł.</p>
----	--

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak